

Závěr

Již v minulosti byla poskytována ochrana osobám, které vykonávaly určitou jim svěřenou pravomoc. Okruh těchto osob se v různých historických obdobích lišil, zahrnoval mnohdy i osoby, které bychom dnes mezi veřejné činitele nepočítali. Podstata tohoto institutu však vycházela ze stejných pohnutek jako dnes: poskytnout ochranu těm, jež se určitým způsobem podílejí na plnění úkolů státu. V minulosti těmto osobám byla poskytována především zvýšená trestněprávní ochrana. V demokratickém právním státu byl však kladen důraz také na jejich zvýšenou trestněprávní odpovědnost, nelze však ani pominout některé další druhy odpovědností – odpovědnost politickou či morální.

Platná právní úprava týkající se definice veřejných činitelů je odbornou veřejností¹ kritizována pro relativní neurčitost a zastaralost, navzdory novelám těchto ustanovení. V běžném životě se vyskytují skupiny osob, kterým by vzhledem k činnosti, jež vykonávají, mohlo být přiznáno postavení veřejného činitele, ale z důvodu nesplnění některého znaku definice se tak stát nemůže. Současná úprava postavení veřejného činitele byla však podrobena revizi v rámci modernizace celého trestního práva hmotného. Přijetím nového trestního zákoníku dochází ke změně v jejich definici i k určitým změnám ve zvláštní části trestního zákoníku. Nalik dokázal nový trestní zákoník vyřešit rozpor mezi potřebou ochrany širšího okruhu osob a potřebou stíhat zneužití pravomocí osob, které se podílejí na plnění úkolů společnosti, nám ukáže čas.

¹ Např. Ústavní soud ve svém rozhodnutí III. ÚS 371/99